

MÖLLÖ

PÖÖTISEN
PELASTUSREISSU

Möllö heräsi iloisesti sunnuntaiaamuna. Verhojen takaa pilkisti auringon säteet ja ulkoa kuului lintujen sirpitys. Hän pompahti ylös sängystä ja lähti liitelevillä askeleilla keittiötä päin. Siellä hän törmäsi äitiinsä, Marjaan. “Varo vähän poika kulta.”

Hänellä oli lyhyet vaalean hohtavat hiukset ja yöpuku, joka oli itsetehty tummasta kankaasta. “Anteeksi äiti” Möllö vastasi huperalla äänellä. “Istahda pöytään. Siellä on lettuja” Marja sanoi väsyneellä äänellä.

Möllö nautti aamupalasta. Hän laittoi lettujensa päälle herkullisen näköistä marjahilloa ja samalla joi kookkaan lasillisen appelsiinimehua. Pöydällä alkoi soimaan hänen puhelimensa. Hän lähti hakemaan sitä, mutta äitinsä ehti jo antamaan sen.

“Se on Ilmari!” hän sanoi innostuneella äänellä ja ojensi värisevän luurin Möllölle. “Moi Ilmari, miten menee?”, hän sanoi mietikkäästi, sillä ei odota puheluita näin aikaisin aamulla.

“Hei kuoma! Taidan tarvita vähän apua, sillä jäin jumiin...” hän sanoi pelokkaalla äänellä. “Olen täällä riippusillan toisella puolella, sillä se meni rikki”, Ilmari jatkoi.

Möllö vastasi nauraen, “Etkö voi vain lentää yli?” “No en, olen kettu. En ole lintu niin kuin sinä”, hän vastasi vakavana.

Puhelu loppui, Möllö katsoi ulos ikkunasta ja sanoi hiljaa: “Minun kaverini on jossain tuolla ja tarvii apuani.”

Hän riensi huoneeseensa, nappasi reppunsa ja huusi äidilleen, “Kun joku on pulassa, niin pitää auttaa. Nähdään!”. “Mistä sinä pu-...” mutta ennen kuin Marja ehti sanoa lausettaan loppuun Möllö oli jo pamauttanut kuuluvasti oven kiinni ja lähtenyt.

Saavuttuaan kotinsa lähellä olevalle riippusillalle hän huomasi sillan toisella puolella seisovan kettukaverinsa, Ilmarin. Möllö laski reppunsa maahan ja lensi sillan yli. Silta oli erittäin ruosteinen ja ruskea. Siitä oli lähtenyt palasia ja se heilui viileän tuulen virrassa ees taas.

Laskeuduttuaan maahan hän kysyi Ilmarilta “Oletko kunnossa? Satutitko itsesi?”.
“Olen ihan kunnossa, haluan vain täältä pois. Katsos vanhempani eivät tiedä, että olen täällä. Kerroin vain, että lähden ulos lenkille.”

“Me saadaan sinut ulos täältä ei hätää. Varovasti reunalla, se näyttää erityisen epävakaa. Voi olla, että väärä askel, ja olet tuolla alhaalla.” Möllö osoitti alas. Kaukana sillan alapuolella virtasi kirkkaan sininen puro.

Juuri kun hän katsoi taakseen, Ilmari oli reunalla. “Voi ei..-” hän kuiskasi erittäin varovasti, ettei vain saisi kalliota valahtamaan jalkojensa alta. Siinä kohtaa oli jo myöhäistä. Ilmari oli tippunut ja kuului vain huutoa, “Möllö apua!!”

“Mutta minua voi sattua. En tiedä osaanko auttaa. Mitä jos häntä sattuu?” Möllö tiesi, että pystyy siihen, jos vain uskoo itseensä.

Hän otti vauhtia ja liisi sortuvalta kallion reunalta alas jokea päin. Kylmä tuuli tuntui siivissä ja hän läheni koko ajan pohjaa...

Möllö Pöötinen nappasi Ilmarin juuri ennen veteen molskahdusta!

“Me selvittiin!” he sanoivat yhteen ääneen. “Olit aivan uskomaton.” Ilmari sanoi. Kaukaa kuuli ambulanssin sireenit. Auton tultua heidän läheisyyteensä, Möllön äiti hyppäsi ulos.

“Kultaseni, onko kaikki hyvin? Miksi et kertonut minne menet? Olin erittäin huolissani. Olen pettynyt sinuun.” Möllö vastasi ylpeällä äänellä, “Äiti, me molemmat olemme kunnossa. Pelastin Ilmarin!” “Sehän on.. Mahtavaa! Vallan maniota.”, Marja sanoi.

Lääkärien laitettua Möllön siipeen laastarin he kaikki hyppäsivät Marjan autoon. “No, miltä kuulostaisi jäätelö ennen kuin viedään Ilmari kotiin. Ja ei hätää, he kyllä tietävät mitä kävi.” “Se kuulostaa ihanalta.” pojat vastasivat.

“Möllö tulisitko tänne?” Hän meni äitinsä kanssa kulman taakse. “Olen erittäin ylpeä sinusta. Uskoit itseesi. Moni ei olisi uskaltanut! Olet rohkea poika” hän sanoi lämpimällä äänellä. “Kiitos äiti. Olet paras!”

He molemmat palasivat takaisin Ilmarin luokse ja nauttivat raikkaat mehujäät.

